

AZ EVANGÉLIUMI ALIANSZ HÍREI ÉS A 2011. JANUÁRI ALIANSZ IMAHÉT PROGRAMJA

A Magyar Evangéliumi
Szövetség hírlevele

Karácsony

2010.

„Egymás terhét hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal 6, 2

Kedves Testvéreink az Úr Jézus Krisztusban!

Szeretettel köszöntjük Testvéreinket a közelgő karácsonyi és új évi ünnepek alkalmából, és hálásan gondolunk arra, hogy az Úr aliansz szívet kapott népe ismét együtt lehet az esztendőt megnyitó imahéten. Tudjuk, ez egy sajátos együttlét, melyben kezdettől fogva kifejezést nyert, hogy közös hálaadás, bűnbánat és Isten Országának, népének ügyéért feltörő könyörgések nélkül nem kívánunk elindulni az Úrtól kapott új lehetőségek és feladatok felé. Közben, pedig azt is átéljük, és ismételten megtapasztaljuk, hogy imahetünk nem elszigetelt, egyedi alkalom, hanem olyan áldott elcsendesedés, melynek az egész esztendő találkozásai és evangéliumi összejöveteleivel is szoros kapcsolata van. Éppen ezekből az alkalmakból táplálkozik és nyer indítást az imahetünk, s a fentiek elérésére és munkálására is állunk az Úr előtt. Az imahetünk programja is, szinte minden területen megjelenő lelki küzdelmünk és világban való megállásunk, szolgálatunk valamennyi vonatkozását igeileg érinti, felfedi.

Ebben az összefüggésben most egy sajátos helyzetet is megengedett az Úr, melyben bizonyára várja tőlünk és készlet is arra, hogy ebben egymás terhét hitvalló módon hordozzuk. Arra a törvénytervezetre gondolunk, mely egyrészt sok elfogadhatatlan, megengedhetetlen visszaélést kíván rendezni az „egyházak” vonatkozásában, másrészt testvéri mozdulatot munkál bennünk, és az Aliansz Szövetségünkben, hogy szóljunk, és képviseljük a legkisebb Testvért is, akit az Úrban nyertünk. Mivel Isten történelmi szolgálatot, utat, nagy megbecsülést ajándékozott számunkra a protestáns világon belül, sőt megengedte, hogy üldözést és betiltást is szenvedjünk az elmúlt rendszerben, egyben hitelessé is tette közösségünket, szervezetünket. Történelmi nagyságrendben vagyunk jelen a magyar keresztyén világban.

Ezzel az Úrtól kapott, hitbéli, hitvallásos és történelmi felszereltséggel kívánunk bizonyosságot tenni, minden olyan testvéri közösség mellett melyek az evangéliumi hitvallást elfogadják és vallják. Együtt erősek lehetünk az Úrban.

Közös ügyünk érdekében megkezdjük a kapcsolatok felvételét mindazokkal, akik ebben a kérdésben felelősséget hordoznak. *Mindnyájatokat szeretettel látunk az Aliansz közösségében, gyertek, erősítsük meg egymás kezeit az Úrban!*

Bevezetőnkben nyilván csak utalhatunk arra a gazdag imaheti csomagra, mely a naponkénti szolgálatokban majd kibomlik, és hálával gondolhatunk arra a növekvő aliansz táborra is, amelyik évről-évre egyre több helyen és növekvő létszámban tartja alkalmait. Sokszor nekünk is áldott meglepetés egy-egy új testvéri közösség bekapcsolódása az imahétbe, és azért kérünk is benneteket, hogy tájékoztatásokat minden már ismert és most formálódó alkalomról, hogy együtt örülhessünk és épülhessünk.

Senkit sem szeretnénk megterhelni anyagi vonatkozásokkal, de szabad talán testvéreileg azt is megemlítenünk, hogy vannak költségeink, melyek az imahét alkalmával is támogatást nyerhetnek.

Zárjuk levelünket az imahét nyitó igéjével, amelyben ámulattal látjuk azokat a parancsoló és indító kijelentéseit az Úrnak, melyre az évszázadok és két évezred engedelmes missziói szolgálatai adtak választ, s melyre ez a mostani Világmissziói Év a legnagyobb missziói konferenciákkal kívánt engedelmes igent mondani Edinborough-tól Tokióig, Grand Rapids-tól – Fokvárosig: „Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozód megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyes legyenek, mint mi.” „Ahogy te küldtél engem a világra, én is úgy küldtem őket a világra.” Jn 17, 11 és 18

D. Szabó Dániel, az Aliansz elnöke

ALIANSZ IMAHÉT 2011. január 2 - 9.

Január 2. vasárnap

...mert Jézus ezt akarja

Jézus így imádkozik: „*Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig Tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a Te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.*” Jn 17,11

„*Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.*” Jn 17,18

Kiegészítő textus: Jn 14,7–11

Az imahét búcsúzással kezdődik? Igen, Jézus búcsúbeszédei (Jn 14–17) örökségek, melyeket tanítványaira és azok követőire hagyott. Ilyen módon ez az imádság bátorításunkra lesz az imahét kezdetén. A 17. részben, a főpapi imádságban Jézus két hasonlatot állít elénk, amelyek segítségeink az imádságban, mert küldetésünk alapjait képezik.

Elküldettünk Jézushoz hasonlóan:

Az első hasonlat szerint a tanítványok Jézus képviselői e földön. Az Atyától kapott küldetését hosszabbítja meg rajtunk keresztül. Az Ő követőiként folytatjuk Jézus szolgálatát és tesszük azt, amivel Ő megbízott bennünket. Halála, feltámadása és mennybemenetele óta nem kapott a világ más szemléltető lehetőséget. Ez megrémíszthet bennünket: "Csak nem én? Nincsenek Jézusnak nálam tehetségesebb, bátrabb hírmondói?" Nincsenek. Mi, hétköznapi keresztyének vagyunk az Ő kezei, lábai, szája. Nincs más eszköze rajtunk kívül. Felvállalta annak kockázatát, hogy bennünket, erőtlenebbeket tegyen hírnökeivé ebben a világban, amelyik a megváltás és Isten után kiált – anélkül, hogy ennek valójában tudatában volna. Nem lesz mindenki tüzes lelkű evangélista, vagy a szegények szolgálóleánya. De minden hívő ember Isten szeretetének bizonyágtevője lehet saját ereje és adományai szerint. Az ehhez szükséges erőt és bátorítást a Szentlélek adja meg számunkra, akit Ő megígért és szívesen közöl mindnyájunkkal.

Egyek legyünk mint Jézus az Atyával

A második hasonlat: az Atya és a Fiú közötti egység a keresztyének egységében tükröződik.

Ez az evangéliumi aliansz eredeti célkitűzése! Milyen magas követelmény ez annak a sokféle önző profil-keresés, önakaratúság és elhatárolódás láttán, ami közöttünk megtalálható! Jézusban tulajdonképpen egyek vagyunk, – csak ezt most meg is kellene élnünk. Nagyon régi tapasztalat ez, amit újra meg kellene tanulnunk: minél közelebb vagyunk Jézushoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz is. Ehhez többnyire nem kell más, mint egy bátor lépést megtenni a másik felé, vagy átlépni saját kegyességünk árnyékát. Csak így lehetséges, hogy egyre jobban megtanulunk együtt szolgálni és imádkozni. Mindenekelőtt azért, mert ez Jézus akarat.

Imádkozzunk!

Hála és imádat

- hogy Jézus odaadta magát a tanítványaiért és a világot
- hogy Jézus mindent megad nekünk, amit az Atya neki adott,
- a Szentlélek ajándékáért,
- hogy közbenjár értünk az Atyánál,
- a közös imahét alkalmáért,
- a Krisztus testének sokrétűségéért.

Bűnbánat

- hogy sokszor megnehezítjük követőinek egységéért mondott könyörgését,
- a keresztyének közötti szakadásokért és elhatárolódásokért, a kölcsönösen elhangzott ítéletmondásokért,
- hogy gyakran olyan nehezünkre esik a közös szolgálat és imádság.

Könyörgés

- áldásért a keresztyének és gyülekezetek számára, akik mások, mint mi,
- hogy a különböző kegyességi formákban élő keresztyének és gyülekezetek között növekedjen a közösség az imahét gyakorlata által,
- az egység által hiteles bizonyítételért,
- az evangéliumi aliansz szolgálatáért helységünkben és régióinkban,
- a magyar evangéliumi aliansz vezetőségéért, munkatársaiért és szolgálatáért.

Január 3. hétfő

...tisztelettel és alázattal

"Tegyétek teljessé az örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok; ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjétek. Semmit se tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál. És senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is." (Fil 2,2–5)

Kiegészítő textus: Lk 22,24–27

Pál apostol börtönben van. Emberileg meglehetősen kilátástalan a helyzete. Személyes jövője kevés jóra enged következtetni. Mégis örül, mindenekelőtt a filippi gyülekezet keresztyén tagjai miatt. Látja, hogyan növekednek a hitben, és hogyan bánnak egymással: segítik egymást, bátorítja és vigasztalja egyik a másikat.

Pál hallott erről, de ez neki még nem elég. Még magasabbra teszi a mércét: hogy egyféleképpen gondolkodjanak, ugyanaz a szeretet legyen bennük egymás iránt, egyértelműek és egyakaratóiak legyenek egymás között.

Ez nehéz lesz, mert az önzés, a becsvágy, az önigazság keresése régi természetünk tulajdonságai, melyek újra és újra előtörnek belőlünk. Ezért kell Isten Lelkének a jellemünket megváltoztatnia. Ha megnyitjuk előtte szívünket, akkor tekintetünket Jézusra irányítja. Ő mutatta meg azt, amire vágyakozunk szabad: Jézus önként lemondott előjogairól (Fil 2,6) és eljött hozzánk, nem azért, hogy uralkodjon, hanem hogy szolgáljon (Mk 10,45).

Melyek azok a magatartásformák, amelyeket a Szentlélek munkál az egymás közötti kapcsolatainkban az aliansz keretén belül? Fogadjuk el a másikat különbözőségében, tiszteljük a másik kegyességi formáját, ne akarjuk a magunk igazát érvényesíteni, hanem szolgáljunk és adjunk előnyt másoknak saját előjogainkat háttérbe szorítva és azon igyekezve, hogy a másik javára szolgáljunk. Sok érünk van, melyek ezt a magatartást akadályozzák – közöttük egészen "kegyes" érvek is: én biblikusabb vagyok, teológiailag jobban látom, lelki látásom van stb.

A mi Urunk parancsa és példája, a Szentlélek munkája azonban ezeket az érveket semmissé teszi.

Nem vagyunk más, mint Isten kegyelmétől származtatott közösség, összekötve egymással feloldhatatlanul a Jézus Krisztus nevében. Mi vagyunk a Krisztus menyasszonya, akit Ő az Örökkévalóságba akar átvezetni. Azért kell már itt a földön együtt imádkoznunk, tisztelettel és alázattal szolgáljunk egymásnak.

Imádkozzunk

Imádat és hálaadás

- hálát adunk, hogy Jézus lemondott előjogairól és hozzánk jött a földre,
- örülünk, hogy megmutatta nekünk a Mennyei Atya lényét és szívét,
- hálát adunk, hogy Jézus megváltásának ereje elérte régi természetünket is,
- magasztaljuk a Szentlelket, aki megváltoztathatja jellemünket,
- hálát adunk, hogy példaképünknek tekinthetjük Jézust,
- hálát adunk a kapcsolataink meggyógyulásának reményességéért,
- hálát adunk a többi gyülekezetben élő testvéreinkért.

Bűnbánat

- megvalljuk szeretetlenségünket, irigységünket és gyülekezeti becsvágyunkat,
- szégyelljük magunkat, hogy sokszor elmulasztottuk felölni az új embert,
- bánkódunk amiatt, hogy a hívő keresztyének közötti széthúzás Isten gyalázatára van a földön.

Könyörgés

- hívjuk meg tudatosan a Szentlélek Istent, hogy újjáteremtő ereje több helyet kapjon gyülekezeteinkben,
- imádkozzunk, hogy Jézus adja áldását a gyülekezeten belüli és gyülekezeten kívüli kapcsolatainkra,
- könyörögjünk annak látásáért és ahhoz való bátorságért, hogy a többi keresztyéneknek és embertársainknak szolgálni tudjunk,
- imádkozzunk, hogy egymás iránti szeretetünk, egymás iránti tiszteletünk és közösen végzett szolgálatunk hathatós bizonyágtétel legyen a világ előtt.

AΩ

Kedves Testvéreink!

Szeretnénk részesei lenni örömeitöknek!

Kérjük, az Aliansz címén, vagy e-mail címén jelezzétek felénk, hogy hol, és milyen közösségek részvételével tartottatok Aliansz imahetet!

1091 Budapest, Kálvin tér 7. II. emelet
telefon:06/1/217-37-75 ill. 06/20/886-11-21
e-mail: aliansz@enternet.hu
honlap:www.aliansz.hu

Január 4. kedd

... nem marad következmények nélkül.

"Mikor ezt meghallották egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez és így szóltak: Urunk te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. - Most pedig Urunk tekints az ő fenyegetéseikre és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet; te pedig nyújtsd ki kezed gyógyításra, hogy jelek és csodák történjenek a te Szent szolgálóid, Jézus neve által. Amint könyörögtek megrendült a hely ahol együtt voltak, megteltek mindnyájan Szentlélekkel és bátran hirdették az Isten igéjét." (ApCsel 4,24.29–31)

Kiegészítő textus: 1Pt 4,10–14

Életünkben sok minden következmények nélkül marad. Vajon imádságunkra és szolgálatunkra is ez vonatkozik? Csodálatos biztatásokat olvasunk a Bibliában imádságunkra vonatkozóan és bizonyára magunk is sokféle módon tapasztaltuk már meg, hogyan cselekszik Isten könyörgéseinkre válaszolva.

Másrészt annak fájalmát is megtapasztaltuk, hogy szorongatásban és kísértések között vagyunk, betegség és szükség terhel bennünket és az a benyomásunk, Isten nem hall bennünket, nem cselekszik úgy, ahogyan azt kértük. Ez megzavar minket, megkérdőjelezi imádságainkat, nem értjük mi történik. A Biblia emberei is ismerték ezeket a helyzeteket. Luther azt mondta: mindenki, aki igaz hittel és buzgó szívvel kiált Istenhez, bizonyára meghallgattatik és megkapja, amit kívánt és amiért imádkozott. Bár nem mindig ugyanabban az időben és nem olyan mértékben, ahogy azt kérték; hanem sokkal jobbat, nagyobbat és dicsőségesebbet kapunk.

Minden imádságunk, szolgálatunk és hitünk ellenére tudnunk kell, hogy a mi Urunk útjai, szándékai és tervei magasabbak és jobbak a mieinknél. Ha az ő akarata történik, akkor az a legjobb, ami történhet, akkor is, ha ez számunkra nem azonnal válik érthetővé. Közös imádságainkat gyakran a Miatyánkkal fejezzük be, és azt kérjük: „legyen meg a Te akaratod.” Ha ezt komolyan gondoljuk, akkor kéréseink fölött a döntést az ő kezébe adtuk át abban a hitben, hogy az ő jóakarata történik és a végén mi magunk is ámulni fogunk végzéseitől.

Ebben a feszültségben élünk: Isten ígéretei és azok végbemenetele, a mi akaratunk és imádságaink, és az ő szuverén akarata között, aki javunkra és a világ javára munkál mindent. Számunkra, imádkozók számára elsősorban nem az a fontos, hogy a mi kéréseink teljesüljenek, hanem hogy Isten akarata menjen végbe, és mi teljes örömmel egyek legyünk az ő akaratával. Ilyen módon imádságunk és szolgálatunk soha nem lesz gyümölcstelen. Istennek legyen hála érte!

Imádkozzunk

Hálaadással és imádattal

- az imádság ajándékáért és előjogáért,
- Isten drága ígéreteiért, amiket az imádságra nézve adott,
- imameghallgattatásaink sokaságáért,
- az Úr Jézussal való személyes és közösségi találkozásért imádságainkban,
- a másokkal való imaközösség ajándékáért.

Bűnbánat

- mert nem bízunk a mi Urunkban teljesen,
- mert nem használtuk ki az imádságaink lehetőségét,
- mert elcsüggedtünk imádságaink tekintetében.

Könyörgés

- hogy adassanak imádkozó példaképek,
- hogy közös imádságainkban egyek legyünk az Úrral és az ő akaratával,
- hogy megértsük az ő cselekedeteit, amikor ezek látókörünket meghaladják,
- hogy megtanuljunk ámulni azon, amikor ő többet és nagyobbat ad, mint ahogy mi azt kértük,
- hogy az ő akarata történjen,
- hogy imádságaink következményei életünkben, gyülekezetünkben, lakóhelyünkön és az egész világon nyilvánvalóak legyenek.

AΩ

*A 2011 –es Aliansz Imahét anyagát a
Német Evangéliumi Aliansz állította össze.
Köszönjük Hecker Frigyes testvérnek a fordítást!*

Január 5. szerda

...mert nem magunkért vagyunk

„én azonban ezt mondtam nekik: magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.” (Neh 2,17,18)

Kiegészítő textus: Mt 5,13–16

Jeruzsálem falai romokban hevernek, és ez nem zavarja Isten népét. Csak Nehémiás kezd sírni, amikor Jeruzsálem szerencsétlenségéről és gyalázatáról értesítik (Neh 1,3–4). Jeruzsálem lerombolása után 140 évvel megint felépült a templom. Új vagy kijavított házaikban berendezkedtek Jeruzsálem lakosai – mint ahogy mi magunk is: áll a saját házunk és lefoglalnak bennünket a hivatásunkban, családjunkban, gyülekezetünkben vagy egyházunkban lévő kihívások. Ünnepeink istentiszteleteinket és Isten áldásáért könyörgünk. Az univerzum teremtőjét saját családjunk és személyes gondjaink segítőjévé degradáljuk.

Nehémiás tükröt tart Isten népe elé. A romok és a lerombolt falak annak a gyülekezetnek a jelképei, amely lelkileg tehetetlen és társadalmilag érdektelen. A „világ” számára e gyülekezet felfogása szerint Isten erőtlen és közömbös. Pedig a világ tudja, hogy a feszítő problémák messze meghaladják a személyes élet szükségleteit. Az Isten, aki csak személyes dolgainkkal foglalkozik túl kicsi e világ számára. Így lesz Isten népe a világ és Isten ellenségeinek gúnytárgyává – és ez az általuk lekicsinyített Isten is.

Nehémiás által Jézus emlékeztet bennünket Isten népének a magas elhivatására: só és világosság legyen e földön. Nagyobb dolgok várnak ránk, mint személyes életünk kérdései és a gyülekezetben történő visszavonulás. Isten még mindig szenvedélyesen szereti ezt a világot, akkor is, ha az elfordul tőle; a keresztyének és az egyházak arra hívatottak el, hogy szolgáljanak ebben a világban. Jézus azt mondta: „amint az Atya elküldött engem én is úgy küldelek titeket”. Isten megbízottaiként küld el bennünket országunkba, városunkba, lakóhelyünkre, hivatalos és személyes kapcsolatainkba. Itt találjuk az embereket megterhelő problémáikkal és szükségleteikkel. A keresztyéneknek bejárásuk van az Isten bölcsességéhez, aki az értünk odaadott Jézus Krisztus. Ő tanácsolni tud ott is, ahol az emberek bölcsessége véget ér. Talán újra el kellene sajátítanunk ezt a látást: ennek az elveszett világnak gyülekezetekre, emberekre van szüksége, akik az alkotó és megváltó Istennel kapcsolatban vannak. Ez a mi küldetésünk.

Imádkozzunk!

Imádat és hálaadás

- Isten mindeneket szerető szívéért e világ számára, mely a maga problémáit nem tudja egyedül megoldani,
- a teljhatalomért, amellyel gyülekezetét és minden hívő keresztyént felruházott,
- hogy bölcsessége és tanácsa elérhető számunkra személyesen – és rajtunk keresztül környezetünkben, lakóhelyünkön, országunkban,
- Isten ez idők problémái közepette is meg akar menteni mindenkit az Örökkévalóság számára.

Bűnbánat

- hogy gyülekezetünkben és személyenként is elfordultunk a világtól és problémáitól,
- hogy gyakran visszahúzódtunk gyülekezetünk falai közé, ahelyett, hogy só és világosság lettünk volna mások számára,
- hogy lekicsinyítjük Isten nagyságát, csak személyes szükségleteink segítőjét látva benne,
- hogy Isten dicsősége ezáltal a világban elhomályosodik.

Könyörgés

- hogy Isten a gyülekezeteknek és felelős vezetőinek új látást adjon szomszédjaikra, városukra, országukra vonatkozóan,
- hogy Isten bölcsességet adjon, hogy tanácsolni tudjunk a körülöttünk megjelenő problémákban,
- hogy adjon Isten ismeretet arra vonatkozóan, hogy hogyan lehet városunkat és országunkat megváltoztatni és felépíteni,
- hogy gyülekezeteinkben és személyesen is bátorságot nyerjünk arra, hogy személyes biztonságunkat elhagyva kilépjünk a világba.

ΑΩ

Imádkozzunk az Aliansz szolgálatáért; az Isten Lelke szerinti egység hassa át Krisztus Testét, az Egyházat - és ez sokakat megnyerhessen az üdvösségre!

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem Atyám, és én tebenned, úgy legyenek ők is egyek mibennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem.” János 17, 21

Január 6. csütörtök

... mert szükségünk van egymásra

„Mi azonban építettük a várfalat és már az egész várfal elkészült félmagasságban, mert a nép nagy kedvvel dolgozott” (Neh 3,38)

Kiegészítő textus: Neh 3,1–32

Egy nagy feladathoz sok kézre van szükség. A jeruzsálemi városfal kapuival és tornyaival együtt óriási feladat. Ezt csak közösen lehet végrehajtani. Aki már valaha is dolgozott kőfaragással, tudja milyen fáradtságos munka ez. Nem illik minden kő a másikhöz. Azt külön ki kell alakítani. Az építőmunkások egymás kezére dolgoznak. A fal minőségéhez jól működő együttműködésre van szükség. Szakemberek, segédmunkások, aggodalmaskodók és lelkesedők, erősek és gyengék, mindenki egy sorban áll. Minden különbözőségük ellenére egymásra vannak utalva.

„Együtt építjük!” Ez állt egy aliansz építkezésünk jeligejeként előttünk. Kicsiny dolog volt ez a jeruzsálemi városfal felépítéséhez viszonyítva, mégis együtt oldottuk meg ezt a dolgot. Bár nem álltunk egymás mellett a Bad Blankenburg-i építkezésnél, de a pénz és az imádság által történő áldozathozatalban mégis sokan voltunk együtt. Isten országának építése is óriási feladat. Szükségünk van egymásra!

Jeruzsálem falainak, kapuinak és tornyainak felépítése a közösség sikerélményét jelentette. Most már újra védelem alatt vannak az ott lakók. És a közös munka összehozza az embereket. Naponta tanulják egymást megérteni és értékelnéni az építkezés alatt. Ez hiányzik közöttünk. Hagyjuk, hogy mások építsenek helyettünk. Alig ismerjük a fáradságot, hogyha templomaink vagy gyülekezeti házaink épülnek. A közösség élménye nagyon hiányos közöttünk.

Mennyit fáradozunk azon, hogy Jézus gyülekezetét felépítsük? Egemás mellett vagyunk ebben a dologban, minden gyülekezeti különbözőségünk ellenére? A „Pro Christ” rendezésének alkalmával sok gyülekezet felismeri mennyire szükségünk van egymásra. A közös imádság és szolgálat összehoz bennünket. Ez az egyik titka a gyümölcstermésnek.

Bátorított a továbbépítésre, hogy a fal már szinte teljesen felépült. Szükségünk volt egymásra, és ez bátorított bennünket. Ne arról ismerjenek fel minket, hogy siránkozunk a keresztyénség szétszakadozottsága és a régi értékek elveszetése miatt. Sokkal inkább arról, hogy együtt szolgálunk és imádkozunk. Erről ismer meg a világ bennünket. Ezáltal a gyülekezetek és azok szolgálatai is épülni fognak Isten dicsőségére.

Imádkozzunk!

Imatémák:

- hogy felfedezzük és megismerjük egymást lakóhelyünkön,
- hogy név szerint is imádkozzunk egymásért, és ezáltal megtanuljuk tisztelni egymást,
- hogy együtt szolgáljunk, mert egymásra szükségünk van – városunkban és az országban.

Imádat és hálaadás

- hogy Jézus Krisztus az egyetlen, megoszthatatlan Úr fölöttünk,
- ő imádkozik értünk, hogy egyek legyünk,
- ő megteremti az egységet, ami hiányzik közöttünk,
- ő áldását adja közös munkánkra a világban.

Bűnbánat és megalázkodás

- bocsásd meg, hogy csak a magunk számára építünk,
- bocsásd meg szűklátókörűségünket,
- bocsásd meg, hogy olyan kevéssé van szükségünk egymásra

Könyörgés

- hogy növekedjen az imádságban és szolgálatban való közösségünk,
- hogy olyan diakóniai és evangelizációs terveket készítsünk, amelyek közösségünket erősítik,
- hogy felismerjük a keresztyén közösség nyilvános hatását,
- hogy különbözőségeinket háttérbe állíthassuk,
- hogy Isten országának építése legyen elsőrendű feladatunk.

AΩ

Kérjük a testvéreket, hogy anyagilag is támogassák az Evangéliumi Szövetség munkáját! Ennek egyik hagyományos formája, amikor az imahét egyik napján adakozást hirdetnek az Aliansz működése és céljai számára.

**Az Aliansz munkáját támogatni az
- OTP: 11706016-20464132 - számú számlán lehet,
kérésre csekket küldünk**

Január 7. péntek

... ellenállás és kudarcok dacára

„Ne fizessetek a gonoszért gonosszal, vagy a gyalázkodásért gyalázkodással, hanem ellenkezőleg: mondjátok áldást, hiszen arra hivatatok el, hogy áldást örököljetek. – De ki az, aki bántalmaz titeket, ha buzgón igyekezték a jóra? De ha mégis szenvednétek az igazságért, akkor is boldogok vagytok; fenyegetésüktől pedig ne ijedjete meg, se meg ne rettenjete meg.” (1Pt 3,9.13–14)

Kiegészítő textus: Neh 4,19

Jó kedvvel ülök az autóba, hogy a lányomhoz utazzak. Az A1-es autópálya Bréma és Hamburg között tele van építési szakaszokkal, de ma reggel minden jól alakul. Még néhány kilométer és célhoz érek. Az Elba alagútja alatt vagyok és ott történik a baj. Amikor bekapcsolom a fényszórót a kocsí hirtelen fékezni kezd. Mi lehet ez? Ösztönszerűen visszakapcsolom a sebességet és újra gázt adok. Ez sikerül is, lassabban ugyan, de tovább haladhatok, és végül elérem célomat. A műhelyben tudom meg később, hogy az elektronikával volt baj. Rövidzárlat keletkezett a fényszóró bekapcsolásakor.

Ez az élmény sokszor felidéződik bennem Isten országának munkája közben. Úgy látszik, mintha minden rendben volna, az előttünk álló út és a cél világos, egyszerre lefékeződik az előrehaladás. Váratlan akadályok lépnek fel, és a haladás sebességét határozottan csökkenteni kell. Először nem látjuk még hol volt a hiba, de közelebről megvizsgálva a dolgot felszínre jön a baj. Új feladatok, a munkatársak fáradtsága vagy a bizalom hiánya ilyen rejtett akadályoztatáshoz vezethet. Még rosszabb, ha az egymás közötti feszültségek, vagy kívülről jövő ellenségeskedések teszik lehetetlenné munkánkat. Tulajdonképpen nem is kellene csodálkoznunk azon, ha az ellenség akadályozni akarja Isten gyermekeit munkájukban. Mit tegyünk? Adjuk fel? Hátráljunk meg? Semmiképpen! Most van szükség kitartó imádságra és bátor tettekre. Ha a cél helyes és közös imádságban együtt vagyunk, nem kell félnünk az ellenállástól, mert a mi Urunk még mindig nagyobb a világ minden akadályánál.

Imádkozzunk!**Hálaadás és imádat!**

- nem kell viszonznom a sértéseket,
- áldást mondhatok és jót kívánhatok,
- imádom azt, aki ehhez az erőt megadja nekem,
- hálaadással és imádattal járulok Jézus elé, mert övé a dicsőség, a kudarcok és akadályok ellenére is.

Bűnbánat

- hogy túl sokszor az akadályokra tekintek,
- hogy az istentelenek fenyegetésétől befolyásolni hagyom magam,
- hogy félek a szenvedéstől és a hátrányba kerüléstől.

Könyörgés

- vizsgálj meg Uram, hogy a te célod van-e a szemem előtt,
- vezess az imádságban, hogy felismerjem mi a helyes,
- erősíts meg, hogy áldhassam azokat, akik nekem kárt akarnak okozni nekem,
- tégy késszé arra, hogy az igazságért szenvedést is elvállaljak.

AΩ

„Úgy fényljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” Mt 5,16

Január 8. szombat

... megvan az ára

„Jézus magához hívta a sokaságot tanítványaival együtt és ezt mondta nekik: ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét elveszti, aki pedig elveszti énért és az evangéliumért megtartja azt. (Mk 8,34–35)

Kiegészítő textus: Róm 12,1–21

Hatalmas vitánk volt. Veszekedtünk. Úgy gondoltuk, hogy el kell hagynunk az evangéliumi aliansz szövetségét, mert a keresztség tekintetében eltérő teológiai látásunk volt. És így telt egyik év a másik után. A főhivatásosok lestek bennünket és erősen fgyeltek, mit csinálnak a többiek.

Aztán a következő történt. Mint minden évben csendes időmre vonultam félre néhány napra, a néptelen tengerparton sétálva, egyszerre megszólított az Isten. Váratlanul történt, de valóban ő volt, mert az amit mondott nekem, világosan érthető és nagyon kellemetlen volt: „békélj meg a te atyádfiával!” Alig tudtam lélegzethez jutni. Aztán elsoroltam a kifogásaimat és ellenérveimet. Ő azonban megmaradt mondanivalója mellett: „békélj meg!” Tudva, hogy nem érdemes Istennel vitába szállni, végül megadtam magam és egy ismert kifogáshoz nyúltam: későbbre halasztom a dolgot. „Ha hazamentem, meglátom mit tehetek.” De Isten megint szólt: „most azonnal menj haza, és hívd fel!” – nem lehetett több kifogásom. Visszamentem a házhoz és felhívtam. Azonnal ott volt a vonalban. „Te” – szólított meg „az Úr velem is beszélt” – én is felhívtalak volna téged. Milyen testvéries beszélgetésünk volt azután, hogy hazatértem!

És akkor az út szabaddá vált, hogy együtt imádkozzunk és szolgáljunk a városban. Az egységnek ára van. Engedelmesnek kell lennem és készen kell állnom a megalázkodásra. Ez sokszor nehezünkre esik. Fel kell adnom a büszkeségemet, ha ez nehéz is. De mindenképpen megéri, hogy Jézusra figyelünk, mert a gyülekezetben való egység sosem jön létre, ha olyan maradok, amilyen vagyok. Jézust követni mindig megéri.

Isten kegyelme erősebb, mint én. Hála legyen Istennek érte!

Imádkozzunk!**Hálaadás és imádat**

- hogy Isten még szól hozzánk,
- hogy Jézus szeretettel helyreigazít bennünket,
- hogy Jézus velünk van minden napon,
- hogy nem az igazságunk a fontos, hanem Krisztus-követésünk.

Bűnbánat

- bocsásd meg, ha saját elgondolásaimat akarom erőltetni,
- bocsásd meg, ha életemet egyedül akarom élvezni,
- igazíts helyre, hogy a Krisztus követést felvállaljam,
- irányítsd tekintetemet a keresztre.

Könyörgés

- mutasd meg nekem, mit jelent Jézust követni,
- engedd fölismernem, hogy akkor nyerek, ha veszítek,
- segíts kinyújtanom a megengesztelődés kezét,
és tanítsd meg, mit jelent valóban élni.

AΩ

„Csak vigyázz magadra, és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívédől teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival.” 5 Mózes 4, 9

AΩ

***Minden testvérünknek Áldott Új Évet kívánunk!
Legyünk a feltámadott ÚR tanúi, éljünk Isten dicsőségére, és
embertársaink javára!***

Január 9. vasárnap

... hogy elhiggye a világ

Jézus imádkozik: „*De nem értük könyörgök csupán, hanem azokért is, akik az ő szavukra hisznek énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek úgy, ahogyan te atyám énbennem és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél el engemet. Én azt a dicsőséget, amit nekem adtál, nekik adtam, hogy egyek legyenek, ahogy mi egyek vagyunk: én öbennük és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, hogy felismerje a világ, hogy te küldtél el engem, és úgy szeretted őket, ahogy engem szeretted.*” (Jn 17,20–23)

Kiegészítő textus: Jn 13,34–35

Jézus számára tanítványainak egysége rendkívül fontos. A János 17-ben négyszer említi ezt a Úr, mint kívánságot és kérést (11, 21, 22, 23 versek). Jézus tanítványai egységéért való küzdelmének alapos oka van.

Az atyától való küldetésének hitelességéről van szó, más szóval Isten mindeneket felülmúló cselekedetének hitelességéért, amellyel a világot meg akarja menteni.

„Semmi sem teszi annyira hiteltelenné az evangéliumot a világban, mint tanítványainak veszekedései”. Jézus ezt még kifejezőbben fogalmazza meg: tanítványainak egymáshoz való viszonyulása Isten cselekedetét teszi hitelessé ebben a világban. Tudatában vagyunk annak, hogy egymáshoz való viszonyulásunknak ilyen messze ható kisugárzása van? Egymással való egyenetlenségeinkkel nem csak magunkat tesszük hiteltelenné felebarátunk előtt, hanem Istent magát. Ezt nem szabad figyelmen kívül hagyunk.

Az egység nem jelent azonosságot (például néhány hitgyakorlatunkat vagy hitértelmezésünket tekintve), Isten országában van elég hely a sokféleség számára, az egész Biblia erről tanúskodik. Jézus nem tanítványainak azonosságáért imádkozik. Mi azonban gyakran nehezen hordozzuk el a különbözőségeket, és megpróbáljuk egymást meggyőzni vagy felületes egyformaságot létrehozni, esetleg mellőzzük vagy ellenezük a másként gondolkozót. Ez az oka az egyenetlenségnek és gyümölcstelen vitáknak. A különbözőségek nem fenyegetnek bennünket. Ez gazdagságunkat és kölcsönös kiegészítésünket jelentheti, ha a középpont egyértelmű. Az egység alapja az egy Jézus Krisztus, akiben Isten megmutatta magát e világnak, annak üdvösségére. Egyedül őbenne van a megtartatás – mindazok számára, akik benne hisznek, egymáshoz tartoznak lelki testvérekként. Ezt az egységet kell az életünkkel kialakítanunk. Hogyan kezeljük a közöttünk lévő különbözőségeket? Sikerül-e a másikat fontosabbnak tartanunk önmagunknál? És tudunk-e örülni mások eredményeinek? „Ha egymást szeretni fogjátok, erről ismer meg a világ, hogy az én tanítványaim vagytok” (Jn 13,35).

Imádkozzunk

Hálaadás és imádat

- Isten üdvösséges szándékáért az egész világ számára,
- Isten egyedülálló cselekedetéért Jézus Krisztusban, amellyel üdvösséget szerzett a világnak,
- a benne megajándékozott egységért mindazok számára, akik benne hisznek,
- Isten országának gazdagságáért és sokrétűségéért a gyülekezetekben.

Megvalljuk

- hogy öngazságunk és gyümölcstelen vitáink hiteltelenné tették az evangéliumot,
- hogy sokszor bezárkózunk gyülekezeteink látóhatárába és nem látjuk Isten országának távlatait.

Könyörögjük

- hogy a gyümölcstelen igei vitáinkat, öngazságainkat és egyenetlenségeinket leküzdhessük,
- a Krisztusban való egység mélyebb fölismeréséért,
- hogy a különbözőségeinkben a gazdagságot lássuk, és a kölcsönös kiegészítés eszközeinek tekintsük,
- hogy a különbözőségek dacára szeretettel és tisztelettel tudjunk bánni egymással,
- minden kezdeményezésért, amely azt a célt szolgálja, hogy az evangélium ismertté legyen a világban,
- kormányunkért és parlamenti küldötteinkért,
- jóakaratókat és elismerésért rajtuk kívülálló gyülekezetek számára, és hogy feladjuk közösségi önzésünket,
- szeretetért és irgalomért azok iránt az emberek iránt, akik Jézus nélkül elvesznek akkor is, ha ők Jézust most büszkén és öntudatosan visszautasítják.

AΩ

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.” Lk 10, 27

„Isten mozgásban van”

Világevangelizációs kongresszus – Fokváros, 2010. október 16--20.

Száz évvel ezelőtt, 1910-ben a skóciai Edinburghbe hívta össze *John Mott* az első világevangelizációs kongresszust. A konferenciának és Mott könyvének – *A világ evangélizálása ebben a nemzedékben* – nagy hatása volt a század missziójára. Sokan indultak el a világ olyan területeire, ahol még nem ismerték a megváltás örömhírét. Egyre több nyelvre fordították le a Bibliát. A 20. század minden ellentmondásossága és borzalma ellenére is a misszió ideje lett. *Billy Graham* kezdeményezésére a svájci Lausanne-ban 1974-ben hívták életre a Lausanne-i Világevangelizációs Kongresszust. A mozgalom lényege ezzel a mondattal jellemezhető: „A teljes evangéliumot az egész világra az egész egyház által.”

A második lausanne-i kongresszus 1989-ben a Fülöp-szigeteki Manilában volt. Azóta a világ – s benne az egyház – új, globális kihívásokkal néz szembe. Ezek között kiemelkedő jelentőségűek a terrorizmus, a HIV/AIDS terjedése és ennek következményei, a mélyszegénység kérdése, az emberkereskedelem és rabszolgaság még mindig tízmilliókat sújtó igazságtalansága, az iszlám és a keresztény világ feszültsége, a drogkereskedelem és -használat terjedése, a családok és az alapvető társadalmi egységek és értékek eróziója, valamint a globalizációt mozgató technológiai fejlődés kihívásai és lehetőségei.

A lausanne-i mozgalom az Evangéliumi Világszövetséggel (Aliansz) karöltve hívta össze a III. lausanne-i világkongresszust, amelyen 197 országból több mint 4200 evangélizációs és missziói vezető találkozott október 16--25. között a dél-afrikai Fokvárosban. (Megfigyelőként jelen voltak az Egyházak Világtanácsa, a Vatikán és az ortodox egyházak képviselői is.)

A mintegy kilencszáz rendező és segítő mellett napijeggyel is százak látogatták a programokat, az interneten keresztül pedig ezrek követték a konferencia eseményeit szerte a világban. Fokvárosban tizenöt helyen imádkoztak folyamatosan a találkozóért.

A keresztyénység Nyugaton megfáradt, elanyagiasodott, sok esetben feladta a bibliai igazságokat, ugyanakkor a világ más részein földrengésszerű növekedést élt meg az elmúlt száz esztendőben. Mára már a keresztyének háromnegyed része földünk déli és keleti régióiban él. Ezt a területi elmozdulást felismerve rendezték meg a III. lausanne-i világkongresszust Dél-Afrikában. Magam a Magyar Evangéliumi Szövetségen keresztül kaptam – korábbi munkatársammal, *Hulej Enikővel* együtt – meghívást a részvételre.

A kongresszus fórumot teremtett arra, hogy az egyház beismerje mulasztásait, felismerje felelősségét és lehetőségeit, megújítsa hitét és elkötelezettségét abban, hogy Krisztus személye, szeretete és üzenete gyakorlati választ ad az emberiség problémáira. A küldöttek névre szóló tanúsítványán szerepel az alábbi nyilatkozat, amely kifejezi a kongresszus célját, tartalmát: „*Kinyilvánítjuk elkötelezettségünket a Fokvárosi nyilatkozattal, hogy szeretjük az egy örök Istent, aki Atya, Fiú és Szentlélek, valamint Isten népeként örömmel és alázatosan elkötelezzük magunkat Istennek az Ő világa felé való missziója iránt. Arra hívjuk világszerte az Egyházat, hogy éljen, munkálkodjon és imádkozzon a Szentlélek ereje által, hogy Jézus Krisztus dicsőséges és örök evangéliuma minden nép között hirdetéssé a földön, hogy követőinek megváltozott élete tanúságtétel legyen, és hogy kiálljanak mellette a nyilvánosság küzdőterein és az eszmék világában egyaránt, amíg Ő eljön dicsőségben.*”

Amiről eddig nagyrészt csak beszámolókból értesültünk, most személyesen is megtapasztaltuk: Isten hatalmasan munkálkodik összetört világunkban. Egy héten keresztül – professzionális előkészítés után – láthattuk, hallhattuk a számtalan beszámolót, tanúságtételt, előadást az ébredésről, gyülekezeti tömegeinek születéséről, az egyház kreatív munkájáról és a vele járó szenvedésekről, üldöztetésekről is.

Néhány példa. Afrikában az elmúlt száz évben háromezerszeresére növekedett a keresztyények száma. Iránban az elmúlt években többen lettek hívővé, mint a megelőző századokban. Indiában, Kínában házi gyülekezetek ezrei születtek.

Szajról szajra terjednek a bibliai történetek olyan népcsoportok körében, amelyek nyelvén még nem olvasható a Szentírás. Egyiptomban tízmillió a keresztyények száma. Barlangtemplomokat alakítanak ki, ahol százak, néhol ezek találkoznak istentiszteleten. Latin-Amerika, Afrika és Ázsia nagy része a Szentlélek tüzeiben ég.

Eszméltető, megrázó bizonyásgátételeket hallottunk. Egy észak-koreai lány arról beszélt, hogy apja a diktátor embere volt, de kegyesített lett. Még időben átszökött családjával Kínába. Ott megtért egy keresztyény családnál, és visszament Jézust hirdetni leigázott népe körében. Börtönbe zárták, megkínózták. Kiszabadulása után visszakerült Kínába, ahonnan újra elindult hazájába. Nem tudnak róla semmit, vélhetően megölték. Lánya, aki most egyetemista, szeretne misszionárius lenni Észak-Koreában. Vékonyka hangon felolvasott bizonyásgátétele óriási isteni erőt hordozott. Több ezer misszionárius állva tapsolt és könnyezett... Él az Úr!

Csodálatos volt látni és hallani egy palesztin és egy zsidó keresztyény közös bizonyásgátéletét. Elmondták, hogy családjaik nem örülnek annak, hogy ők most ketten a világggyűlésen tesznek tanúságot. A palesztin testvér szavai: „A Messiásnak adjuk a szívünket, aki odafordít az ellenséghez, például az izraeli katonához. Krisztusnál megbocsátás és szabadság van. Kőszív helyett hússzívet ad nekünk.”

Néhány alkalommal a rendezők kérték a résztvevőket, hogy a színpadon szólókat ne fotózzák, mert ha a világhálóra kerül a képük, bajba kerülhetnek. A konferencia alatt egy alkalommal – külső támadás miatt – kis híján összeomlott az informatikai háttér. Egy pakisztáni gyülekezetvezetőnek haza kellett utaznia, mert felrobbantották az imaházukat.

A kétszáz kínai küldöttet nem engedte ki az állami vezetés. Levelüket felolvasták, amely szinte csak bibliai idézetekből állt: Jak 1,19; Jób 6,10; Zsolt 42; 2Kor 6,3--10. „...*mint akiknek nincsen semmijük, de akiké mégis minden.*” Azok a kínai testvérek nem lehettek jelen, akik több anyagi támogatást küldtek a kongresszus megrendezéséhez, mint egész Európa. Üzenték, hogy a kínai keresztyényeknek ne küldjenek pénzdíszadományt, mert látásuk szerint a nyugati egyházat a pénz és a hatalom rontotta meg.

Érőtjeljes, tiszta tanításokat, üzeneteket hallottunk az előadóktól. Többen megtérésre, megújulásra szólítottak, biztattak. Egy neves amerikai előadó, *Os Guinness* mondotta: „Szégyelljék magukat azok a nyugati keresztyények, akik feladják az igazságot, míg mások az életüket adják érte. A teológiai paráznság összeomláshoz vezet, a liberalizmus megbukott.”

A záró istentiszteleten az igehirdető idézte a mozgalom egyik atyját, korunk legtekintélyesebb evangélikál teológusát, *John Stottot*, aki idős kora miatt nem lehetett jelen: „Szégyellem magam vezetőim miatt, akik nem mernek elővenni nehéz kérdéseket, mert megosztottság lesz belőle.”

Másvalaki azt hangoztatta, hogy kényelmes az egyház, elszigetelődik a problémáktól, és közben milliók halnak meg. A világevangélizáció legnagyobb akadálya a hívők bálványimádása: hatalom, büszkeség, szabadelvűség, siker, jólét. Radikális visszatérésre van szükség. Ha meg akarjuk változtatni a világot, azt a szívünkkel kezdjük el. Számptalan formában elhangzott a találkozó, hogy a keresztyénység és a misszió súlypontja délre került. A déliek megköszönték a Nyugat eddigi áldozatait, hiszen ők vitték az evangéliumot hozzájuk. Sokan életüket adták a misszióért.

Nemcsak a világi szférában működik a pozitív és negatív hatású globalizáció, hanem az egyházon belül is. A volt gyarmatok népei felébredtek, egyházaik önálló, erős, növekedő, szolgáló, misszionáló közösségekké váltak. Készek segíteni korábbi gyarmatosítóikon és szeretnék visszaplántálni az evangéliumi életet a hitében megfáradt Nyugatra.

Számtalan migránsokból (bevándorlókból) álló evangéliumi gyülekezet működik Európában és Észak-Amerikában. Beszéltünk egy lánnyal, aki Philadelphióban (Egyesült Államok) élő koreaiak négyezer fős gyülekezetének tagja. Huszonhét lelkészük van, rengeteg gyülekezeti munkás, sok kifelé irányuló szolgálattal.

A másik nagy mozgást a délről érkező élő hit, az evangéliumi teológia és tapasztalat, valamint az onnan érkező keresztyény munkások (misszionáriusok, lelkészek, munkatársak, sőt már püspökök is) segítése, bekapcsolódása jelenti.

Nagy érdeklődés kísérte a kongresszuson négy anglikán püspök beszámolóját. A valamikor csak Angliában létező egyház ma már elterjedt a világban. Az észak-amerikai anglikánok az elmúlt években jelentős krízist, leépülést éltek át. Az 1960-ban még 3,4 millió tagot számláló egyháznak 2008-ban már csak 2,1 millió tagja volt. A kanadaiak még látványosabban megcsappantak: az aktív tagok kétharmadát, 700 ezer hívőt veszítették el. A feltárt okok között szerepelt a teológiai liberalizmus és annak beépülése a lelkészképzésbe, a válások nagy száma. Akik nem alkalmazkodtak az új szemlélethez, azokat háttérbe szorították, püspököket, papokat és laikusokat egyaránt. Negyven csoportosulás függetlenedett a hivatalos egyháztól. A krízist fokozta a világegyházat is felkavaró eset, amikor 2003-ban egy homoszexuális papot püspökké szenteltek.

Időközben létrejött egy „globális déli összefogás”. Valami új indult el imaalkalmak, nyilatkozatok, nemzetközi és ökumenikus együttműködés által. Papok, misszionáriusok érkeztek Észak-Amerikába. Beiktattak egy Afrikából érkezett püspököt is. A megújulási mozgás következtében Észak-Amerikában mintegy ezer (!) új anglikán gyülekezet plántálása történik. Az egyetemeken a diákok részéről rendkívüli az érdeklődés a keresztyénség iránt.

A fórumon megszólaló *Robert Duncan* püspök és primás hangsúlyozta, hogy mindez alázatban történik, a személyes megterés által. Ő úgy látja és tapasztalja, hogy a kereszt az élet útja, meg kell állni az igazságra, és Jézus követése fontosabb az épületeknél, fizetésnél, sikernél. Csendes örömmel tapasztalják, hogy a régi struktúra újra szolgálhatja az evangéliumi misszió ügyét. Beszámolóját a *Magnificat*ra alapozta: „...szélszörta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. ...megalázzottakat emelt fel.” (Lk 1,46--55)

Ez a kongresszus sem kerülhette el korunk érzékeny kérdését: a nemiséget. A szabadon választható fórumon nagy volt az érdeklődés. *Szexualitás: teremtés, összetörtség, igazság és kegyelem* volt a téma.— Az evangéliumi konferencián többeket meglepett, hogy az öt felkért előadó közül ketten homoszexuálisnak mondták magukat. Mindketten azt hangsúlyozták – egyetértésben az utánuk megszólalókkal is –, hogy a világon élő 150 millió homoszexuális az evangéliummal még el nem ért közösség. Az egyház feléjük zárt, nem tud mit kezdeni velük, nem szereti őket, és nagyobb hangsúlyt tesz az igazságra, mint a jézusi könyörületre. A legtöbb homoszexuális magányos, megítélt ember, és szüksége van segítségre. Krisztus értük is meghalt. Elmondták, hogy létrehoztak egy olyan hálózatot, amely befogadja a homoszexuálisokat, és nem teszik azonnal a közösséghez való tartozás feltételévé a változást. Hivatkoztak a samáriai asszony és a házasságtörő nő esetére: Jézus először irgalommal, elfogadással fordult hozzájuk, és ez a szeretet hozta meg a változást. A két megszólaló korábban azt élte meg, hogy őket megvetik, kizárják a közösségből. Új közösségükben – amely a homoszexualitást egyértelműen bűnnek tarja, Isten teremtési rendjétől és akaratától eltérőnek – szeretettel fogadták őket. Ennek következtében egyikük megnősült, heteroszexuális kapcsolatban él, a másik tíz éve absztinens. A fórum afrikai előadója hangsúlyozta, hogy a kontinensen csak egy ország, Dél-Afrika törvényesítette az abortuszt és az egyneműek együttélését, de ezt is a nyugatiaktól importálták. Elmondása szerint az afrikaiaknak száz gondjukból ez a századik. Nincs még egy bűn, amelyet ennyire támogatna egy mozgalom...

Az érdeklődők www.lausanne.org oldalon tájékozódhatnak a lausanne-i mozgalomról, letölthetik a fókvárosi kongresszus írott, kép- és videóanyagait, és hozzászólásukkal be is kapcsolódhatnak e globális beszélgetésbe.

Szeverényi János, az Aliansz alelnöke